

"Öyle ölünmez, böyle ölünür..."

SEDAT GÜRSEL AKMAZ

Avrupa'da daha yeni yeni dernek çevresiy-le tanıştığım sıralarda, yani 1984 yılında "KÖYLÜ" ismini sık duyardım. Herkes "KÖYLÜ" dediğine göre kafasında kasketi, az buçuk okuryazarlığı olan bir tip canlanıyordu kafamda. Neden KÖYLÜ dendiğini ise o bölgede kimse bilmiyordu. Ben 2000 yılında, KÖYLÜ tutsak düştükten sonra öğrendim neden KÖYLÜ dendiğini. Ve de KÖYLÜ'nün gerçek ismini.

Mücadele sınırsız ilginçliklerle doludur. Bir işçinin, bir memurun, bir öğrencinin... sadece romanlar da okuyup filmlerde izleyebileceği "ilginç" olaylar bir devrimcinin günlük yaşamının birer parçasıdır. Birlikte çalıştığın, faaliyet yürüttüğün, hatta birlikte ölme gittiğin yoldaşının gerçek adını, nereli olduğunu bilmezsin. Belki merak edersin ama bilmemen gerektiğini bildiğinden öğrenmek de istemezsin. Birlikte faaliyet yürütürsün, silah kuşanırsın. Sonra farklı alanlarda da devam edersin mücadeleye. Bir dönem birlikte faaliyet yürüttüğün yoldaşın nerededir, durumu nasıldır yıllarca haberin olmaz. Belki aylar, belki yıllar sonra tv'de haberleri izlerken karşına çıkar. Saatlerce çatışarak şehit olmuştur. Ya da tutsak düşmüştür. Tv'de resmini, cismini görürsün ve "bu..." dersin şaşırarak. Tüm duygular birbirine karışır. Kın, öfke, şaşkınlık, onur, gurur, acı, sevgi, özlem... Yıllar sonra böylesine yoğun duygular içinde haberini alırsın. Balkıca Destanı'nı tv'den izlerken böylesine

duygu yoğunluğu yaşamaktaydık. Bir yandan binlerce askere karşı saatlerce direnerek destan yazan kahramanlarımızın yaşattığı duygular, bir yanda Köylü'müz, Sedat Gürsel Akmar'ın tutsaklığı...

Sedat Gürsel Akmar, 1960 Denizli Acıpayam ilçesi Yazır köyü doğumluydu. Mücadeleye 12 Eylül öncesi Acıpayam'da yoksul köylülüğün örgütlenmesinde yer olarak katılmış. Tutsaklıklar yaşamış. 1988'de yurtdışına çıkmış.

Mücadeleye yoksul köylülüğün örgütlenmesi faaliyetleriyle başladığı için o dönem adı kötlü kalmış. Avrupa'ya çıktığında, Hollanda'da iltica başvurusu yapmış ve orada bir köye yerleştirilmiş. Uzun yıllar o köyde oturmuş. Tabii, artık Avrupa'ya çıktım, başımın çaresine bakayım dememiş. Denizli'de başladığı devrimci faaliyetlerine Hollanda'da da devam etmiş. S. Gürsel Akmar Abinin evi o dönemdeki arkadaşlarının tatil yeriymiş adeta. Bunaları, canı sıkılan S. Gürsel Abinin evinde almış soluğu. Hatta ufak bir bahçe bile yapmışlar. Ev köyde olduğu için ulaşım zormuş. Sabah-akşam olmak üzere günde iki-tobüs seferi varmış.

Ülkede aldığı Köylü lakabı Avrupa'da da devam etmiş. Tüm Avrupa onu gerçek ismiyle değil, Köylü olarak tanırdı.

Köylü derdik ama S. Gürsel Abinin 20 yıldan uzun bir devrimcilik geçmişı vardır. Biriktimlidir.

Avrupa'da olmadığı sorumluluk kalmamıştır. Ege dağlarının şahanı olmadan önce Avrupa Komitesi üyesiydi. Kah bilgisayarın başında bildiri yazan, kah elinde dergi kapı kapı dolaşan, kah gençlik kamplarında eğitimlik yapan bir sıra neferiydi aynı zamanda. Birikimi, bilgisi nedeniyle gençlik kamplarının değişmez eğitimcilerindendi. Özellikle Anadolu tarihi, halk ayaklanmaları ve kahramanları konusundaki derslerin değişmeyen eğitimcisiydi. Anadolu tarihini çok iyi bilirdi. Avrupa'da pek çok genç arkadaşımızın devrimcileşmesinde, vatan bilincinin oluşmasında S. Gürsel Abinin katkısı büyüktür, emeği çoktur.

Müthiş sabırlıydı. Derviş sabrına sahipti desem hiç de abartmış olmam. Ne kızdığını, sinirlendiğini ne de birilerine bağırıldığını gördüm, duymadım da. Hatta bu konuda liberallikle eleştirildiği de durdu. Birikimi, yetkinliği ve bu sakin tavırları nedeniyle diğer solta yapılan toplantılara ve seminerlere genellikle o katılırdı. Diğer arkadaşlar sol'un birlikleri işlemsiz kılan, grupçu, çıkarıcı tavırları karşısında kızar, sinirlenirlerdi. Tartışmalar yaşanır, toplantılarda bir sonuca varılamadığı olurdu. S. Gürsel Abi hiç kızmaz, sinirlenmez ama müthiş sabırla bıkmadan usanmadan tekrar tekrar neyin nasıl olması gerektiğini -niçinlerini anlatır sol'u da pes ettirirdi. O dönemler Avrupa'da solta ortak yapılan eylemliliklerde onun bu yapıcı tavrının etkileri büyüktür. Halk toplantılarında, seminerlerde yalın ve anlaşılır üslupla katılımcıların konuyu daha iyi anlamalarını sağlardı. Öyle tımtıraklı cümleler kurmak, laf kalabalığı

liği yapmak gibi çabası olmazdı hiç.

Kalem de güçlüydü S. Gürsel Abi'nin. Uzun yıllar çeşitli bürolarda görevler aldı, sorumluluklar üstlendi. Kerbela Dergisi'nin yayın hayatına başladığı ilk yıllarda derginin sorumluluğunu yapmıştı. İlk sayılarında onun büyük emeği vardı, yazımından, basımına kadar.

S. Gürsel Abi'nin ilginç bir özelliği de sigara konusundaydı. 6 ay sigara içer 6 ay içmezdi. Madem 6 ay içmeden durabiliyorsun hiç içme o zaman bırak... dedikimizde "Hiç içmeden olmuyor, 6 ay zehirleniyorum, 6 ay temizleniyorum..." derdi.

Ege Dağları'na umudun türkülerini söylemek için çıktığında yaşı 40'a geliyordu. Hollanda vatandaşı da olmuş, çifte vatandaşlığı vardı. İstese Avrupa'da "rahat bir yaşam" sürebilirdi. O Avrupa kişi nice "Merkez Komite üyelerini" öğütmiş bir değirmendir. Yüksek bir bilince, güçlü duygulara sahip olmayanlar orda çok çabuk düzenin bataklığına gömülür gider. S. Gürsel Abi'nin duyguları çok güçlüdür. Tüm yaşamında görmek mümkündür bunda. Sadece bilgi, birikim durumunun devamına yeterli değildir. Bilipte hissetmeyenler yükseklerden atıp tutarlar ama yaşamları, pratikleri söyledikleriyle, anlattıklarıyla tezat olurlar. S. Gürsel Abi hisseder ve bir sıra nefesi olarak büyük iş küçük iş ayrımı yapmaksızın tüm hünerini devrimciliğine katar. Vatanından binlerce kilometre uzakta da olsa halkının acılarını, yüreğinde hisseder. Bu özelliğini gösteren pek çok olay anlatabilirim, fakat 40 yaşında silahını omuz-

layıp Ege Dağlarına çıkışı bunun en net göstergesidir. Halkının yaşadığı acıları yüreğinde hissetmeyen, bu zulmün sorumlularından hesap sorma isteğiyle yanıp tutuşmayanlar, değil dağları mekan aylemek, silahı omuzlamak, "bu halk adam olmaz", "koyun sürüsü gibi halkımız", safsatalarına sarılırlar kendi iki yüzlülüklerini, korkaklıklarını gizlemek için.

Umudun zeybekleri Ege Dağlarına yeni çıkmışken şanssızlıklar sonucu daha tam olarak kurumlaşmadan yerleri açığa çıkar. Kuşatılırlar. Komutan Erhan YILMAZ ve komutan yardımcısı Mehmet YILDIRIM Balkıca Destanı'nı yazarak ölüm şüalesiyle S. Gürsel Abi ve diğer birlik üyeleri tutsak düşer. Artık özgür Tutsak geleneğine yeni halkalar eklemektir görev. Ağır işkencelerden geçirilir. İşkencede direnişin adı olur, "Devletimize verecek ifadem yoktur" cümlesinden başka söz çıkmaz ağzından. İşkenceden başı dik çıkar ve Bergama Hapishanesi'ne konulur. Bergama Hapishanesi'nde tünelin açığa çıkarılmasıyla gerçekleştirilen operasyon sonrası Buca Hapishanesi'ne sürgün edilir. Ölüm Orucu direnişinde 3. Ekipte yer alır.

Ben Sedat Gürsel Akmaz'ın dışardayken şiir yazdığını bilmiyordum. Dışardayken de yazıyormuydu yoksa tutsak düştükten sonra mı şiir yazmaya başladı bilmiyorum. Bugün S. Gürsel Akmaz'ın pek çok şiiri elden ele, dilden dile dolaşıyor, yayılıyor. Şiirlerinde de görülür S. Gürsel Abi'nin bağlılığı, vatan ve halk sevgisi, zafere olan sarsılmaz inancı;

"Topa tutsalar kâr etmez
Zilgıtlarım için vermez
Ölüme de tilili hey
Halk yenilmez"

Sedat Gürsel AKMAZ

Ayrıca Grup Yorum'un YÜRÜYÜŞ adlı kasetin-
de yer alan "Dağlar Koyunda" adlı türkünün bes-
tesi de S. Gürsel Abiye aittir.

Sedat Gürsel Abiyi tanıyanların ilk dikkati-
ni çeken özelliği kuşkusuz yoldaşlarına olan sev-
gisi ve ilgisidir. Doğal, yalın, yapmacıksız, ama ken-
dini belli eden, hissettiren bir sevgidir bu. Onun
yanında hepimiz kendimizi rahat hissederiz, bu
rahatlığı bize hissettirir, fakat ölçülü, karşılıklı
saygılı bir ilişkidir bu. Yoldaş sevgisi, yoldaş bağ-
lılığı nasıl anlatılır, nasıl kelimelere sığdırılır? Sığ-
maz ki! Yine S. Gürsel Abi anlatır dizelerinde
en iyi şekilde yoldaş sevgisini, yoldaş bağlılığını.

"Duyduk, gördük, bildik

İlk boran havalanmış

Şu Uşağın içinde

Burası geçilmez demişler oyy

İki boran ki Yasemin-i Dıkkın

Umudu şaha kaldırmışlar oyy

İki elleri yanpin

İki elleri kınalı

İki elleri yıldız zafer türküsü

Hey gidi zeybekleri; Efeleri kadınlarımızın

Yüreğinin teli titreten Ege türkülerim

aydınlığım, inancım, onurum, namusum

Sevginin bayrakları vatanımın

gel direncim, dayancım
genç ömürlerde
çokça ömrü bir arada
yaşayanlarım.
ey acıların toprağı
Anadolu'muzun Ege'si
hey gidi mübarek
İsyanım hey!..

(Ocak 2001 - Buca / Sedat Gürsel AKMAZ)

"Ölüme de titli hey" diyerek kuşanır kızıl bandını. Halkın yenilmeyeceğini, yenilmezliğini göstermektedir şimdi hedefi.

Boran olup, isyanın, namusun, direncin adıdır. 13 Aralık Katliamı sonrası İzzet Yedigöller Devlet Hastanesi'ne kaldırılır. Namusunu, onurunu, yoldaşlarını bir tas çorbaya sotanlarla aynı odaya konulur. Hastaneler yanbaşında, gözünün önünde çorbalarını içerken ona zorla müdahale yapılır. "Öyle ölünmezken, böyle ölünür" der, çıkarır atar kolundan serumları. İhanet her gün ölmek demektir çünkü, inancın, iradenin, yenilmezliğin adı olarak devam eder yolculuğuna.

14 Nisan 2001'de babası ziyaret eder son kez. Durumu ağırdır. Babasına "17 Nisan..." diyebilir ancak. Zafere kilitlenmiştir tüm iradesiyle.

Ve 16 Nisan 2001'de zafesini ilan eder ölüm-sözleşerek.

Koca bir ömrü, 20 yıldan fazla süren mücadelesini bir yazıda anlatabilmek kahramanımız... Olanacağı yok, mümkün değil. Kahramanlarımızı tüm

dünyaya, herkese anlatmak, tanıtmak gerektiğini
bilmek ancak anlatamamanın, yeterince anlat-
mamanın ezikliğini yaşamak ... Böylesine duygular
içinde, elimizden geldiğince, dilimiz döndüğünce
anlatmaya devam edeceğiz kahramanlarımızı. On-
ları tüm dünya tanıyacak ... 21. yüzyılın en uzun
sürelî ve en çok bedel ödenen ölüm orucu des-
tanının kahramanlarını. Onlar tarih yazıyorlar, tarih
de onları yazacak

— 0 —